

Nr 812

Av herr Nilsson i Agnäs m. fl., om rätt till avdrag vid beskattningen för kostnad för resa till u-land.

(Lika lydande med motion nr 702 i Första kammaren)

Arbetsperioden för svenska missionärer vid kyrkor, skolor och sjukhus i u-länderna var tidigare fem år eller mer. Missionärernas viloperioder i Sverige var oftast minst ett år, under vilken tid de även genom resor i hemlandet spred kunskap om u-länderna, sitt arbete och de ekonomiska förhållanden, som möjliggör u-landsinsatsen. Numera är arbetsperioden vanligen inte mer än två å tre år, och vistelsen i hemlandet för ferier och rekreation förkortas till ett par sommarmånader eller några veckor vid jultiden. De kan därför inte utöva någon verksamhet i hemlandet längre för att meddela information eller göra insamlingar.

De svenska missionsorganisationerna är därför numera nödsakade att anlita sina hemlandsarbetare för att lämna informationen om u-landsarbetet. Både centralt anställda medarbetare och vissa fältarbetare såsom sekreterare, redaktörer, instruktörer och predikanter ålägges att förmedla den direktkontakt med arbetet i u-landet som missionärerna tidigare hade om hand.

Det är självklart att dessa som skall ge information själva måste skaffa sig grundlig kunskap om förhållandena i u-länderna. Dessutom har många av dem som är anställda på expeditioner och kanslin här hemma ansvar för administrationen ute på fältet och nödgas råda, planera och besluta vid byggnationer och fördelning av resurser i u-landet i den grad att de kan sägas ha sin verksamhet till hälften förlagd i u-landet. Det blir därför för dem nödvändigt att någon gång göra besök i u-land, dels direkt på uppdrag av missionen, dels på eget initiativ. En sådan resa blir vanligtvis mycket betungande ekonomiskt för dem, eftersom de i de flesta fall hör till gruppen lågavlönade och eftersom organisationerna helt är hänvisade till frivilliga bidrag och stundom icke alls kan betala resor och traktamenten. Det borde därför vara möjligt för en person i tjänst hos en mission eller annan organisation, som bedriver u-landsverksamhet, att i sin deklaration få göra avdrag för resekostnader till u-land i informativ eller administrativ avsikt, även när resan företages på hans eget initiativ eller på uppdrag av mindre grupp, när han för att kunna fylla sin uppgift ansett sig tvungen företaga resan. Det är givet, att en sådan resa icke företages ofta av den det här kan bli fråga om.

Som jämförelse kan anföras att den statliga svenska u-hjälpens administratörer här har stora förmåner, fastän de är nykomlingar i denna bransch under det att missionärerna och deras organisationer i hemlandet arbetat så länge under svåra ekonomiska och praktiska förhållanden. Det bör vara ett rimligt jämlikhetskrav att rätt till avdrag för verklig kostnad medges för den som på grund av sitt arbete för missionen och annan frivillig u-hjälp blir nödsakad besöka platsen för insatsen i fråga.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om en sådan ändring av bestämmelserna för taxering att även den som på eget initiativ för information eller administration företager resa till det u-land, där han har ansvar för arbete utfört av mission eller liknande organisation, medges rätt att avdraga resekostnaden i sin självdeklaration.

Stockholm den 28 januari 1969

Tore Nilsson (m)

i Agnäs

Erik Larsson (cp)

i Norderön

Jan-Ivan Nilsson (cp)

i Tvärålund

Olle Westberg (fp)

i Ljusdal

Filip W. Fridolfsson (m)

i Stockholm